

[Handelsministeren.]

vedrørende Renteforhold, Frihed for Stempel- og Tinglysningsgebyrer med mere.

I Lovforslagets andet Afsnit findes for det første i § 8 følgende Bestemmelse:

„Banker og Sparekasser samt andre Institutter, Selskaber og Personer, der modtager Indskud, maa for Indskud paa Anfordring eller med kortere Opsigelsesvarsel end 3 Maaneder højst svare en Rente af 3 pCt. p. a., for Indskud med længere Opsigelsesvarsel højst 3½ pCt. p.a.

Højere Rente end den fastsatte Maksimal-Rente maa ikke udbetales eller beregnes — og ej heller modtages — hverken i Form af almindelig Indskudsrente eller som Bonus eller andet Tillæg til Renten. Hvor særlige Forhold maatte foreligge, kan Ministeren for Handel og Industri dog tillade, at de i 1ste Stykke angivne Rentesatser ændres med indtil ½ pCt., ligesom Ministeren kan tillade, at Præmier til Fremme af visse filantropiske Opsparinger, saasom Opsparinger i Tyendespareforeninger o. l. samt Skolebørns Opsparing, beregnes som et Tillæg til den fastsatte Maksimal-Rente.“

Ifølge § 10 paahviler det de nævnte Institutter og Personer effektivt at nedsætte Renten af deres Udlaan mindst i tilsvarende Omfang, som Indlaansrenten formindskes ved denne Lov. Lovens Hensigt er jo at søge tilvejebragt en billigere Udlaansrente, men det maa anses for praktisk ugørligt at fastsætte Bestemmelser om, hvorledes de forskellige Pengeinstitutter skal beregne deres forskellige Udlaansrente. Derfor er det nødvendigt, hvis man skal naa noget i Retning af at trykke Udlaansrenten, at gaa indirekte til Værks, og efter Lovforslaget paalægger man da de nævnte Institutioner og Personer den omtalte Indlaansrente, for at de derved kan blive i Stand til at beregne sig en mindre Udlaansrente. Derfor foreskrives det i § 10, at Udlaansrenten effektivt skal nedsættes mindst i tilsvarende Omfang, som Indlaansrenten formindskes.

For at muliggøre Kontrol med, at Udlaansrenten virkelig nedsættes i tilsvarende Omfang som Indlaansrenten, er det i § 11 bestemt, at de paagældende hvert Kvartal skal sende Ministeriet en Indberetning, for saa vidt angaar de foretagne Nedsættelser af Indlaansrenten og Omfanget af de som Følge deraf iværksatte Nedsættelser af Udlaansrenten, saaledes at man kan følge med, hvad der sker i Henhold til Loven.

I § 13 bestemmes det, at Handelsministeren skal være bemyndiget til at give de Forskrifter, der er fornødne til Gennem-

førelse af Lovens Bestemmelser, derunder for den Form, hvorunder Indberetningerne til Ministeriet skal foretages.

Loven skal træde i Kraft straks, og Gyldigheden af Bestemmelserne i 2det Afsnit, der ikke gælder for Færøerne, er tidsbegrænset til Udgangen af 1934, medmindre de forinden ophæves ved kongelig Anordning.

Lovforslaget er et Led i de Bestræbelser, der gøres for at faa mere Beskæftigelse, og Midlet dertil er at skaffe en lavere Rente, billigere Penge, saaledes at det bliver muligt for de paagældende, der vil iværksætte Arbejde, at komme i Forbindelse med Pengene, hvad der hidtil har været ikke ringe Vanskelighed ved. Det tilstræbes desuden at sikre mod Sammenbrud i vide Kredse ved, at den paagældende ikke kan betale den højere Rente, ikke kan faa de Laan, som er nødvendige for at faa Virksomheden til at gaa.

Lovforslaget er en Kriseforanstaltning og maa bedømmes som saadan. Bestemmelserne skal, som nævnt, ogsaa kun have Gyldighed i begrænset Tid. Det er at haabe, at den Krise, vi nu trykkes af, maa blive af forholdsvis kort Varighed, og naar Krisen er overstaaet, vil mange af de Bestemmelser, der her er Tale om, formentlig blive overflødige. Derfor er det ogsaa foreslaaet, at visse af Foranstaltningerne skal kunne ophæves ved kongelig Anordning. Det drejer sig altsaa ikke om en varig Foranstaltning, men om en Foranstaltning, der foreslaas iværksat for at mildne Krisen, for at gøre det muligt for store Dele af Befolkningen at komme igennem den.

Der er jo rejst en betydelig Kritik i forskellige Kredse, navnlig over, at man vilde stille Forslag om en bestemt Rentesats for Indlaan i Banker og Sparekasser. Man har spaaet, at en Bestemmelse af den Art vilde have slemme Følger. Men jeg tror ikke, at de, der har spaaet dette, vil faa Ret. Det er en Selvfølge, at vore Pengeinstitutter særdeles gerne vilde have bevaret deres fulde Frihed til selv at bestemme over de Forhold, det her drejer sig om; men man maa gøre sig klart, at saaledes som de økonomiske Forhold efterhaanden har udviklet sig her i Landet, er det en Nødvendighed at træffe Foranstaltninger, hvorved Gældsbyrden formindskes for store Dele af Befolkningen, og denné Byrdeformindskelse kan jo kun ske enten ved, at en Del af Gælden falder bort, eller ved, at det bliver lettere at forrente og afdrage Gælden. Jeg har den Opfattelse, at alle Forhold taget i Betragtning vil det være